

Arrest

nr. 112 830 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en zestien jaar oud te zijn. U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Jamal (regio Shalshapur), gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U liep er school tot de vijfde klas. Toen uw vader vierenhalf jaar geleden een natuurlijke dood stierf stopte u met school en bewerkte u jullie eigen landbouwgronden. U verklaart dat uw broer, Irfanullah, enkele maanden voor de dood van uw vader bij een ngo begon te werken. U verklaart dat uw broer voor diverse ngo's in verschillende provincies werkte. Ongeveer iedere drie maanden kwam hij enkele dagen op verlof naar huis. Eens was hij thuis op verlof toen de taliban, op vrijdagavond rond middernacht, bij jullie aanklopten. De taliban kwamen bij jullie thuis binnen en een geweer werd op uw broer gericht. De taliban doorzochten daarop het huis op zoek naar u. U was op dat moment echter niet thuis, maar bij uw oom langs moederszijde, J. K. {...}, in Bazid Khail. Ze

vroegen uw moeder naar u, maar zij zei niet te weten waar u was. U verklaart dat de taliban tegen uw moeder zeiden dat haar zonen spioneren voor de Amerikanen. Daarop namen de taliban uw broer mee. U verklaart dat uw broer sinds dat moment vermist is. De volgende ochtend kwam uw moeder naar uw oom langs moederszijde om jullie over het incident te informeren. U bent toen samen met uw moeder en oom naar het districtshuis gegaan om klacht in te dienen. De districtsofficier was echter niet aanwezig en jullie gingen terug naar het huis van uw oom. De volgende dag konden jullie wel een klacht laten registreren bij het districtshuis. De dag erop kregen jullie de klacht terug van de districtschef. Hij vroeg om de feiten te laten bevestigen door de dorpsouderen. Uw oom en u gingen daarop terug naar uw dorp. De dorpsouderen en maliks confirmeerden de feiten en schreven dat de taliban nog steeds naar u op zoek waren, dat uw leven in gevaar was en u ergens heen moest gaan voor bescherming. Uiteindelijk gingen jullie met de klacht terug naar het districtshuis waar de verklaringen werden bevestigd. Ook zij adviseerden u om ergens bescherming te zoeken. Toen uw oom dat las vroeg hij aan het districtshoofd wat hij moest doen. Hij verklaarde echter uw veiligheid niet te kunnen waarborgen. Daarna regelde uw oom een smokkelaar. Na de verdwijning van uw broer verbleef u nog 13 tot 14 dagen bij uw oom, waarna u het land verliet in de maand jawza 1391 (21 mei 2012 – 20 juni 2012 volgens de westerse kalender). Vanuit Kabul nam u het vliegtuig naar Iran. U gebruikte hiervoor een Afghaans paspoort op uw naam, gemaakt door de smokkelaar. U reisde vervolgens over land verder via Turkije, Griekenland en Italië naar België waar u na een reis van drie maanden aankwam op 1 september 2012. Uw vingerafdrukken werden door de politie van Etterbeek geregistreerd op 3 september 2012. Op 9 september 2012 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor en een kopie van de taskara van uw broer. Daarnaast legt u diverse documenten voor van uw broer in verband met zijn werkzaamheden: diverse foto's van uw broer tijdens de uitoefening van zijn werk, een badge van uw broer, een certificaat, een aanbevelingsbrief en een contract. Tot slot legt u nog een klachtenbrief voor, een zendingbewijs en de enveloppe waarin alles u werd toegestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid. U stelt zestien jaar oud te zijn volgens uw taskara. Uw exacte geboortedatum kent u niet (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 11 september 2012 volgens het medisch onderzoek een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Verder legde u tijdens uw gehoor op het CGVS van 2 april 2013 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, uitgereikt op 04/03/1390 (25 mei 2011), waarin staat vermeldt dat u als 15-jarige staat geregistreerd in 1390 (21 maart 2011 – 20 maart 2012). Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van twee jaar niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd.

Vervolgens hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw broer voor een ngo werkzaam was en u omwille daarvan zelf problemen hebt gekend met de taliban. Zo verklaart u dat uw broer werkte voor een ngo op het moment dat hij door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 6, 14). Uw verklaringen over het werk van uw broer zijn echter uiterst beperkt gebleken. U werd gevraagd alles te vertellen wat u weet over het werk van uw broer voor de ngo. Hierbij komt u echter niet verder dan te stellen dat u geen verdere details heeft over zijn werk en zijn taken (CGVS, p. 7). Ook op de bijkomende vragen blijft u het antwoord schuldig. U kon niet zeggen voor welke ngo hij laatst werkte, maar wist wel dat hij voor diverse andere ngo's gewerkt heeft, de namen van deze ngo's kent u evenmin. U herinnert zich enkel één naam "DACAAR". Welke ngo "DACAAR" is of wat ze doen, weet u niet. U verklaart enkel dat zij in uw regio waterputten bouwden (CGVS, p. 7). U verklaart verder dat uw broer in Uruzgan werkte, maar ook in andere provincies heeft gewerkt (CGVS, p. 7-8). Welke deze provincies zijn weet u niet. U herinnert zich enkel nog de naam Faryab (CGVS, p. 8). De precieze functie van uw broer kent u ook niet. U denkt dat hij een verantwoordelijke persoon was van een afdeling, een "officer" (CGVS, p. 8). Informatie over de ngo waarvoor uw broer werkte op het moment van zijn verdwijning heeft u ook niet. U meent te weten dat het een buitenlandse organisatie was maar wist niet van welke nationaliteit de

medewerkers waren (CGVS p. 9). Uw broer zou u gezegd hebben dat ze bruggen bouwden, maar waar die bruggen gebouwd werden weet u niet (CGVS, p. 8). Ook namen van collega's van uw broer en de naam van het hoofd van de ngo kent u niet (CGVS, p. 8). Tot slot weet u ook niet welke stappen uw broer ondernomen heeft om deze job te krijgen (CGVS, p. 8). Deze vage verklaringen overstijgen de algemeenheid niet en doen dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw broer. Dat uw broer vaak op zijn werkplaats verbleef en telkens hij thuis kwam maar twee tot drie dagen bleef, is geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis hierover (CGVS, p. 9). U stelt immers dat het werk van uw broer verbonden is met de recente problemen die u kende in Afghanistan met de taliban en uit uw verklaringen blijkt dat uw broer tegen u over zijn werk vertelde (CGVS, p. 8-9, 14-15). Omwille van het werk van uw broer werd u immers ook geïnterviewd door de taliban en ervan verdacht te spioneren voor de Amerikanen (CGVS, p. 14-16). Er mag dan ook verwacht worden dat u beter geïnformeerd zou zijn betreffende het werk van uw broer. Zeker gezien u diverse documenten van uw broer in verband met zijn werk voorlegt (CGVS, p. 10). Er mag dan ook verwacht worden dat u, eventueel via anderen, op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze documenten. Dit is uit uw verklaringen echter niet gebleken. Zo legt u drie documenten voor van uw broer, maar weet u niet om welke documenten het gaat. Ook legt u een kaart van uw broer voor, maar kan u er geen verdere informatie over geven (CGVS, p. 10). U zou daarnaast ook niet bij uw moeder geïnformeerd hebben naar de inhoud van de documenten die zij u opstuurde en ook in België zou u geen hulp gevraagd hebben om de inhoud van de documenten te begrijpen (CGVS, p. 10). Dit getuigt van weinig interesse in uw eigen asielrelaas en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Hierbij moet worden opgemerkt dat de voorgelegde documenten van het werk van uw broer en de kaart scans of kleurenkopies zijn, waardoor zij slechts een beperkte bewijswaarde bezitten daar scans/kleurenkopies gemakkelijk met het nodige knip- en plakwerk te fabriceren zijn. De foto's die u van het werk van uw broer voorlegt vormen verder geen bewijs van de werkzaamheden van uw broer (CGVS, p. 10). Uit de foto's is namelijk niet af te leiden in welke context deze getrokken zijn. Daarnaast kan u ook zelf ook niet verduidelijken waar deze foto's getrokken zijn of in welke context (CGVS, p. 10). Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u op geen enkele wijze aantoont dat u de broer bent van de man van wie u deze documenten voorlegt. Ook de foto's en de kopie van de taskara, die u van deze persoon voorlegt, tonen de familiale band tussen u en deze persoon niet aan daar u, gezien er getwijfeld wordt aan de authenticiteit van uw taskara, geen stukken voorlegt die de band tussen u en deze persoon bewijzen (CGVS, p. 9-10).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw broer en ondermijnen ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, gezien de activiteiten van uw broer een dermate belangrijke rol spelen in uw vluchtrelaas. Uw problemen met de taliban en uw eigen vrees voor vervolging zijn volgens u immers rechtstreeks gelinkt aan de werkzaamheden van uw broer voor diverse ngo's (CGVS, p. 14-16).

Uw verklaringen omtrent de problemen met de taliban zijn verder ook allerminst overtuigend gebleken. Zo verklaart u dat de taliban, kort voor uw vertrek, uw huis binnenvielen en uw broer meenamen, omdat hij voor een ngo werkte. De taliban dachten dat hij een spion van de Amerikanen was (CGVS, p. 15). Bevreemdend is echter dat uw broer vier jaar zonder problemen zijn werkzaamheden heeft kunnen uitoefenen vóór jullie problemen kregen met de taliban. U verklaart namelijk dat uw broer en uw familie op het moment van zijn verdwijning voor het eerst problemen hadden met de taliban (CGVS, p. 8, 15). Waarom de taliban uw broer pas recent beschuldigden van spionage is echter niet duidelijk. U geeft als reden hiervoor aan dat de taliban daarvoor misschien niet zeker waren dat uw broer voor een ngo werkte (CGVS, p. 16). Echter, eerder verklaarde u ook dat de mensen uit het dorp zouden geweten hebben wat het werk van uw broer was. De taliban zouden bovendien over een inlichtingendienst beschikken, die volgens u uit lokale mensen bestaat (CGVS, p. 8, 15). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw broer gedurende al die jaren zijn werkzaamheden zonder problemen kon uitvoeren. Verder weet u ook niet wie de talibanleden waren die naar uw huis kwamen en uw broer meenamen (CGVS, p. 17). Daarnaast verklaart u dat de talibanleden die u huis binnenvielen ook naar u op zoek waren en ook u beschuldigden van spionage voor de Amerikanen (CGVS, p. 14-15). Waarom de taliban u ook zouden beschuldigen van spionage is echter niet duidelijk. Zo verklaart u aanvankelijk nog dat er twee mensen gedood werden door de Amerikanen in Betanian en dat de taliban dachten dat u en uw broer de Amerikanen geïnformeerd hadden. Later blijkt dat deze bewering iets is wat u denkt en louter op vermoedens gebaseerd is. De taliban hebben hier immers niets over gezegd (CGVS, p. 17). Deze weinig concrete verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De meeste documenten werden hierboven al besproken. Bijkomend kan hierover nog worden opgemerkt dat documenten, zoals de documenten van het werk van uw broer en de brief aan het districtshuis, slecht bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) hoewel u uit het district Surkhrod afkomstig bent. U bent namelijk een jonge gezonde geschoolde man, die in staat is te werken. Bovendien spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p. 4). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook beschikte u over voldoende financiële middelen, namelijk 1 100 000 roepies, om uw reis naar Europa te financieren, bezit u eigen landbouwgronden en kreeg u financiële steun van uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 4, 13). Bovendien bent u vertrouwd met de stad Jalalabad, daar u er soms met uw broer naartoe ging (CGVS, p. 13). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban u ook in andere delen van Afghanistan zouden viseren (CGVS, p. 11). Gezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn bevonden, zijn er, vanuit het kader van uw asioldossier bekeken, bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Jalalabad in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald in de stad Jalalabad, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden:

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.1.1. Verzoeker start met een theoretisch betoog over de definitie van vluchteling en meent dat hij in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. Aangaande het motief inzake de volgehouden minder-

jarigheid stelt verzoeker te volharden in het feit dat hij minderjarig is. Volgens het leeftijdsonderzoek kan hij namelijk 18,3 jaar zijn. Rekening houdend met het feit dat Afghanen sneller verouderen omwille van de barre levensomstandigheden is het dan ook perfect mogelijk dat verzoeker nog maar 17 jaar is. Men kan de evolutie van een arme Afghaan van het platteland niet vergelijken met die van een Westering.

2.1.2. Verzoeker bevestigt voorts niet veel te weten over het werk van zijn broer. Hij kan hierover weinig details geven omdat zijn broer slechts twee à drie dagen naar huis kwam en dit om de drie maanden. Hij kon wel degelijk zeggen wat de NGO DACAAR doet. Verder heeft hij nog heel wat details gegeven over het werk van zijn broer en kon hij ook gedetailleerd vertellen over diens ontvoering. Verzoeker citeert zijn verklaringen dienaangaande.

2.1.3. Verzoeker stelt voorts de neergelegde documenten niet te kunnen lezen. Hij is maar tot de vijfde klas naar school geweest en kan slechts een beetje Pashtou lezen terwijl de documenten in het Engels zijn opgesteld. Ook zijn moeder is analfabeet zodat hij haar evenmin om uitleg kon vragen.

2.1.4. Verzoeker stelt voorts niet te weten wat de motivatie is van de taliban, hoe ze te werk gaan en vanaf welk moment ze wisten dat zijn broer voor de ngo's werkte als argument tegen het motief dat het bevreemdend is dat de taliban zijn broer pas na vier jaar werken voor de ngo's ontvoerde.

2.1.5. Aangaande zijn verwarrende verklaringen over de taliban, betoogt verzoeker dat hij problemen kreeg met de taliban enkel omwille van de problemen van zijn broer. Hij werd zelf niet verdacht van spionage, maar wel zijn broer. Omdat hij zijn broer is, werd hij ook als spion beschouwd.

2.1.6. Verzoeker herhaalt voor het overige kort zijn asielrelaas en meent geen bescherming te kunnen krijgen in zijn land van herkomst.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat inzake verzoekers leeftijd de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op de beslissing van 14 september 2012 van de Federale Overheidsdienst Justitie waarin wordt vastgesteld dat uit het medisch onderzoek is gebleken dat verzoeker een leeftijd van 20,3 jaar heeft en dat rekening houdend met een standaarddeviatie van twee jaar, kan gesteld worden dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Indien verzoeker het resultaat van de analyse uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij wenste te betwisten, kon hij tegen deze beslissing beroep instellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na betekening van de beslissing door de Dienst Voogdij. Verzoeker kan het resultaat van het medisch onderzoek aldus niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

De Raad is van oordeel dat de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht wordt overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is.

De beslissing van de Dienst Voogdij van 14 september 2012 is gebaseerd op een medische test, waarbij een standaarddeviatie van 2 jaar mee in rekening wordt genomen. Verzoeker heeft een leeftijd van 20,3 jaar en is, rekening houdend met de standaarddeviatie, meer dan 18 jaar oud en derhalve meerderjarig.

2.6. Waar verzoeker zijn vage verklaringen over het werk van zijn broer wijt aan het feit dat zijn broer slechts twee à drie dagen om de drie maanden naar huis kwam, kan hij niet overtuigen om de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande om te buigen. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, vinden verzoekers problemen hun oorzaak in de problemen van zijn broer omwille van diens werk. Daar dit de rechtstreekse oorzaak betreft van verzoekers problemen en hij om reden hiervan zijn land van herkomst is ontvlucht, kan van hem redelijkerwijze verwacht worden dat hij een gedetailleerdere kennis heeft van de werkzaamheden van zijn broer. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker door zijn broer niet op de hoogte werd gesteld van of nog, niet zelf geïnformeerd heeft over, zaken zoals diens precieze functie, de laatste ngo waarvoor hij werkte, namen van collega's of het hoofd van de ngo, de wijze waarop hij de functie verkregen heeft dit terwijl zijn broer hem wel verteld zou hebben over andere zaken zoals het feit dat hij bruggen bouwde. Het argument van verzoeker dat hij zijn broer slechts een paar dagen om de drie maanden zag kan dan ook niet overtuigen om de vastgestelde vaagheden aangaande een kernelement in zijn asielrelaas te herstellen. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn verklaringen om aan te geven dat hij wel bepaalde zaken wist te vertellen over zijn broer en diens werkzaamheden, alsook over zijn ontvoering, wijst de Raad erop dat niet ontkend wordt dat verzoeker wel bepaalde zaken wist te vertellen doch dit niets afdoet aan het feit dat zijn kennis omtrent een kernaspect in zijn asielrelaas niet verder reikt dan een aantal vaagheden en algemeenheden derwijze dat deze vaststelling terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het geheel van de voorgehouden feiten.

2.7. Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Het argument van verzoeker laaggeschoold te zijn en geen Engels te kunnen lezen en bijgevolg de inhoud van deze documenten niet te kennen houdt geenszins in dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij toelichting kan verstrekken over de door hem neergelegde documenten. Ook het argument dat zijn moeder analfabeet is doet aan voorgaande geen afbreuk. Van verzoeker mag interesse verwacht worden in de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht en dus ook dat hij zich op de hoogte stelt van de inhoud van de door hem voorgelegde documenten, dit eventueel via derden. De vaststelling dat verzoeker geen toelichting kan geven over deze documenten, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.8. Verzoeker verwijst voorts weer naar zijn verklaringen, waar hij stelde dat de taliban voorheen misschien niet wisten dat zijn broer voor een ngo werkte, om te verantwoorden waarom de taliban pas na vier jaar zijn broer viseerden, doch de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal aangaande dit argument terecht motiveerde: *“U geeft als reden hiervoor aan dat de taliban daarvoor misschien niet zeker waren dat uw broer voor een ngo werkte (CGVS, p. 16). Echter, eerder verklaarde u ook dat de mensen uit het dorp zouden geweten hebben wat het werk van uw broer was. De taliban zouden bovendien over een inlichtingendienst beschikken, die volgens u uit lokale mensen bestaat (CGVS, p. 8, 15). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw broer gedurende al die jaren zijn werkzaamheden zonder problemen kon uitvoeren.”* De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen slechts herhaalt en voorts beaamt onwetend te zijn over de motieven van de taliban, doch dergelijk betoog kan bezwaarlijk afdoen

aan de motieven van de bestreden beslissing, nu verzoeker op die wijze nalaat de motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

2.7. Verzoeker verwijst voorts naar een deel van zijn verklaringen aangaande de reden waarom de taliban ook hem viseerden, maar de motieven van de bestreden beslissing over de weinig concrete verklaringen aangaande de reden dat hijzelf ook geïnterviewd werd door de taliban zijn gebaseerd op het geheel van de verklaringen van verzoeker dienaangaande waaruit duidelijk blijkt dat hij niet op duidelijke, concrete wijze kan aangeven waarom de taliban ook hem viseren en hij zich slechts baseert op op niets berustende veronderstellingen. Immers, wanneer verzoeker nogmaals gevraagd wordt waarom de taliban ook hem beschuldigen van spionage voor de Amerikanen, raakt verzoeker niet verder dan: *“Omdat 18 maanden geleden toen 2 personen gedood werden door de Amerikanen in Betanian dachten de taliban dat wij daarin betrokken waren en dat wij geïnformeerd hadden of misschien kwam iets anders in hun gedachten dat wij voor gespioneerd hadden.”* Verder stelt verzoeker slechts te denken dat voorgaande de reden is waarom de taliban ook hem viseren (administratief dossier, hoorverslag CGVS, stuk 5, p. 17). Hieruit blijkt dat verzoeker uiterst onduidelijk is over de reden waarom de taliban hem zou viseren en vervalft in ongefundeerde veronderstellingen. De Raad schaarft zich dan ook achter dit motief in de bestreden beslissing dat verzoeker niet dienend weet te weerleggen.

2.8. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als persoon die internationale bescherming genieten, door een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair play-beginsel en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, wijst verzoeker erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Nangarhar, district Surkhrod, dorp Jamal en voert hij aan dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Immers, verzoeker heeft geen familie, kennissen, vrienden of andere consorten in Jalalabad. Hij kent Jalalabad niet goed, hij ging er enkel voor boodschappen en bleef er maximaal een uur. Een deel van de gronden zijn verwoest en leveren niets op. Deze gronden zijn sowieso niet veel waard aangezien het landbouwgrond is. Bovendien bevinden deze gronden zich op 100 km van Jalalabad en hebben ze ook geen waarde als bouwgrond. Zijn oom heeft bovendien reeds een deel van de gronden moeten verkopen om zijn reis naar Europa te betalen en daarmee is nog maar de helft van de reis afbetaald. Ook zijn oom is niet rijk. Het feit dat verzoeker twee talen spreekt helpt hem ook niet vooruit in het verkrijgen van onderdak en voedsel in Jalalabad. Verzoeker wijst erop dat bij de beoordeling van het intern vluchtalternatief rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van mensenrechten in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt. Voorts laakt hij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele bron citeert om haar argument te ondersteunen dat het in Jalalabad veilig is voor alleenstaande mannen. In bepaalde omstandigheden kan er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid zijn in bepaalde steden om te overleven doch dit dient men zaak per zaak te motiveren gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van de oorlog die er is geweest, aldus verzoeker, die hieruit besluit dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden dus geenszins vervalft. UNHCR maakt immers duidelijk dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, hetgeen volgens verzoeker in de bestreden beslissing geenszins is gebeurd. Verzoeker vervolgt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk, wat volgens verzoeker evenmin gebeurd is. Hij stelt in dit verband nog dat de stad Jalalabad 200.000 à

300.000 inwoners telt, dat huizen/woningen/appartementen/kamers schaars en dan ook zeer duur zijn en dat het verblijven in tentenkampen of op straat in Afghanistan niet kan aanzien worden als een intern vluchtalternatief.

2.11. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, stelt verzoeker dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat het in de provincie Nangarhar nog steeds heel onveilig is, vooral door de problemen met de taliban, en hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt dat het nog steeds niet veilig is in Nangarhar en dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010, het BBC-artikel "Afghan radio reports suspect involved in attack on airport arrested" van 19 december 2012, het reisadvies "Afghanistan Travel Warning" van U.S. Government, Office of State Department Public Communication Division van 6 mei 2013, het BBC-artikel "Taliban report attack on police forces in Afghan east" van 17 januari 2013 en het artikel "United States: taliban Claims Responsibility for Attack on US Company" van Thai News Service van 20 december 2012.

2.12. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.13. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, een alternatief kan vormen voor verzoekers terugkeer naar het district Surkhrod van de provincie Nangarhar en dat hij zich hier kan onttrekken aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in Surkhrod.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat er volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Met het betoog dat hij geen familie, kennissen, vrienden of andere consorten in Jalalabad heeft, dat hij Jalalabad niet goed kent – hij ging er enkel voor boodschappen en bleef er maximaal een uur – dat een deel van de gronden zijn verwoest en niets opleveren, dat deze gronden sowieso niet veel waard zijn aangezien het landbouwgrond is, dat deze gronden zich bovendien bevinden op 100km van Jalalabad en ook geen waarde hebben als bouwgrond, dat zijn oom bovendien reeds een deel van de gronden heeft moeten verkopen om zijn reis naar Europa te betalen

en daarmee nog maar de helft van de reis is afbetaald, dat ook zijn oom niet rijk is en dat het feit dat verzoeker twee talen spreekt hem ook niet vooruit helpt in het verkrijgen van onderdak en voedsel in Jalalabad, ontkracht verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geenszins de vaststelling dat hij een jonge geschoolde jongeman is die in staat is te werken en die zowel Pashtou als Dari spreekt waardoor zijn kansen op tewerkstelling vergroten, dat hij voldoende financiële middelen had om naar Europa te reizen en dat hij eigen landbouwgronden bezit alsook dat hij vertrouwd is met Jalalabad omdat hij er soms naartoe ging. Daargelaten de financiële draagkracht van zijn familie, toont verzoeker – blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten – niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die de beide landstalen spreekt, en die tot de vijfde graad naar school is geweest en van wie redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij het reilen en zeilen in de stad Jalalabad kent, nu hij er verschillende keren geweest is, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad. Zijn verwijzing naar de sociaal-economische situatie in Jalalabad en de toestand van de mensenrechten, en het argument dat het verblijven in tentenkampen of op straat in Afghanistan niet kan aanzien worden als een intern vluchtalternatief, wordt niet aangenomen omdat enerzijds verzoeker niet verder komt dan een blote verwijzing naar de algemene toestand en hij, gelet op zijn individuele (financiële) situatie – verzoeker stelt wel dat de gronden in Afghanistan niet veel waard zijn doch de vaststelling dat de opbrengst van een gedeelte van deze gronden zijn reis naar Europa mee heeft gefinancierd spreekt dit tegen – niet aannemelijk maakt dat hij zal terechtkomen in een tentenkamp of op straat, te meer verzoeker, naar eigen zeggen, hulp heeft gekregen bij het verlaten van zijn land van herkomst.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad kan vestigen. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband tevens op dat het EHRM zich ook niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In zoverre verzoeker betoogt dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden geenszins vervalst, dat UNHCR immers duidelijk maakt dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, wijst de Raad er op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk op een individuele manier werd gemotiveerd waarom redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich als alleenstaande jongeman in Jalalabad kan vestigen om te ontkomen aan de situatie van veralgemeend geweld die in Surkhrod heerst.

2.14. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013, Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" van 21 maart 2013, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat het veiligheidssparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan en dat criminaliteit er het grootste probleem is. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. Nog volgens dezelfde informatie is de veiligheid in de stad er significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad doch het merendeel ervan wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Overigens zijn er redelijk wat (pogingen tot) zelfmoordaanlagen over de hele provincie, vele zelfmoordenaars werden echter uitgeschakeld of zagen hun bommenvest vroegtijdig ontploffen. Voorts gebeuren er incidenten gelinkt aan het conflict op de weg tussen Kabul en Jalalabad, maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen high profiles en meestal zonder burgerslachtoffers. De weg wordt overigens iedere ochtend vrijgemaakt van IED's. Als er willekeurige victim-operated IED's ontploffen, dan is dat enkel 's ochtends vroeg, alvorens de weg is gecleared (SRB, p. 22-24). De Raad stelt vast dat uit deze SRB blijkt dat hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, anderzijds evenzeer blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district en dat de situatie in het district Jalalabad relatief rustig is en niet alleen het aantal aanslagen maar ook het aantal burgerslachtoffers er relatief laag is.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie, de verwijzing naar de algemene situatie in de provincie Nangarhar en het neerleggen van een aantal persberichten en een reisadvies in dit verband – dat overigens slechts gericht is aan Amerikaanse onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten – brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die specifiek betrekking heeft op de stad Jalalabad niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan geenszins kan blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Hij kreeg de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerkgegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.16. In de mate verzoeker de schending aanvoert van het fair play-beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de fair play doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande in casu het geval is en verzoeker toont dit evenmin aan.

2.17. Het tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER